

Deník

Příběh, který vám budu vypravovat má blízko k trapasu!

Už čtyři roky si píši zamilovaný deník. Před rokem jsem si do deníku namalovala hezkého králíčka se srdíček a svěřila jsem to své kamarádce. Ta mi řekla: „Dones mi ho do školy ukázat!“ Já jsem ji odpověděla: „Ne, to je moje SOUKROMÍ!“ Na konec jsem jí ho slíbila, protože je to moje nejlepší kamarádka. Když jsem přišla domů, tak jsem si do deníku napsala nové objekty, nebo nové věci, které jsem za tento den zažila. Večer jsem si deník hodila do kabely a šla jsem spát.

Ráno jsem se nasnídala a šla jsem do školy.

Ve škole jsem uviděla kamarádku, která na mě volala: „Máš ten deník?“ Já ji řekla: „Mám, ale pojd' na záchod, tam ti ho ukážu!“

Druhou přestávku to řekla holkám a samozřejmě to slyšeli i kluci. Všem holkám jsem to ukázala. O polední přestávce jsme šly, my holky, do parku. A najednou! Za námi jdou kluci a slyším, jak si něco šeptají. Já se otočím a kluci mají v ruce můj deník! Celá jsem zrudla, vzala jsem jim deník a běžela pryč!

Doma jsem pochopila, že jsem udělala chybu tím, že jsem si vzala do školy svoje soukromí a že jsem zapomněla na odpolední vyučování. Rychle jsem běžela do školy. Všichni si na mě ukazovali. Po týdnu je to ale přestalo bavit.

Já na to nikdy nepřestanu myslet. Už deník do školy v životě nevezmu! Bylo mi líto, že moje kamarádka mě takhle zradila, a přitom mi říkala: „Držím jazyk za zuby!“ A proto si pamatujte, že svoje napsané soukromí si do školy nebo někam jinam neberte! Někdy je nesvěřujte ani nejlepším přátelům. Každý má právo na soukromí. Ta žákyně to také jednou pochopí, ale mně tím ublížila!

Jitka Trpišovská